

LAATSTE NIEUWS

Unica Filmwedstrijd Wenen Van de vier Nederlandse films drie bekroond

Vlak voor het ter perse gaan van dit nummer berichtte onze redacteur Jan Veenhuysen ons uit Wenen dat de Nederlandse inzending naar het UNICA-congres met succes bekroond is. Aan de film 'Potterie' van H. Otto uit Utrecht werd een zilveren medaille toegekend. Een bronzen medaille kregen de films 'Herfstimpressie' van J. Heins uit Utrecht en 'Omstreeks Middernacht' van A. J. Hendriks uit Haren. De film 'Creatie in 3 D' van J. C. Weezenberg uit Delft bleef (helaas!) buiten de bekroningen.

In het klassement der Naties kwam Nederland op de achtste plaats. Onze Belgische vrienden bezetten dit keer de tweede plaats.

Onze gelukwensen aan de bekroonden op deze meest belangrijke amateurfilmwedstrijd van de wereld. In het oktobernummer hopen wij een uitgebreid verslag van het UNICA-evenement in Wenen te brengen.

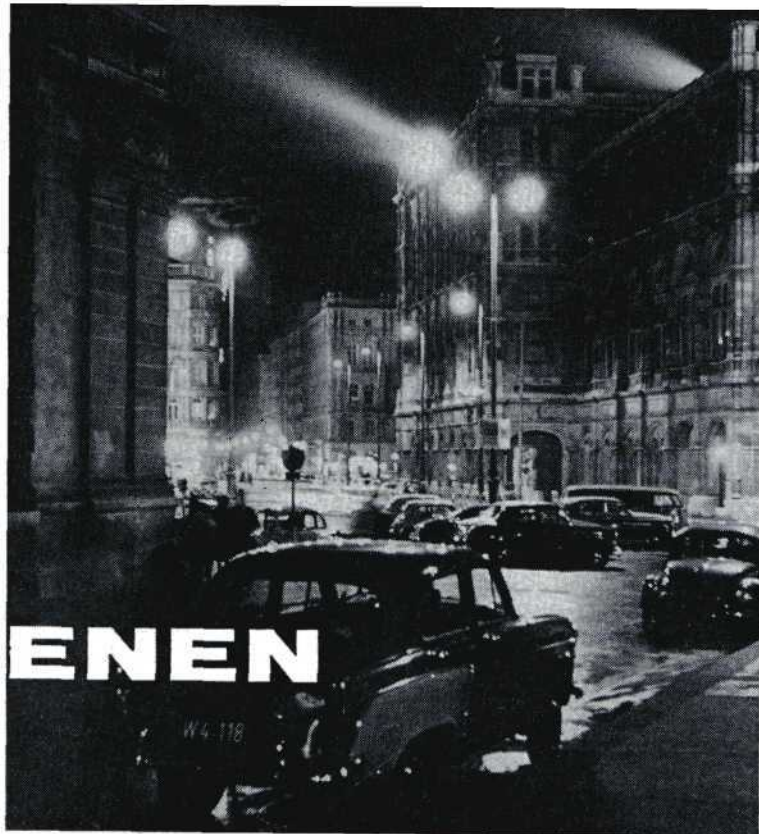
UNICA

In dit nummer besteden wij nogal wat aandacht aan het kort geleden in Wenen gehouden UNICA-congres. Voor de lezers die nog niet weten wat UNICA betekent: het is de 'Union Internationale du Cinéma d'Amateur', het wereldverbond van de amateurfilmers. Eens per jaar houdt dit verbond, dan hier dan daar, een congres waaraan verbonden een wedstrijd welke men graag omschrijft met de woorden: 'Om de beste amateurfilms der wereld'.

Hoewel Nederland in het begin der jaren dertig tot de initiatiefnemers voor de oprichting van de UNICA behoorde, heeft ons land er na de oorlog nu niet bepaald een daverend grote rol in gespeeld, noch in de organisatie, noch in de wedstrijden. Door verschillende gelukkige oorzaken is daar dit jaar plotseling een wending ten goede in gekomen: ten eerste trok een ongekend grote delegatie landgenoten naar Wenen — waarvan elk hunner even opgetogen is teruggekeerd — ten tweede verwierven drie van de vier ingezonden Nederlandse films een bekroning in de wedstrijd, en ten derde werd de hoop van het UNICA-bestuur dat Nederland nu eindelijk ook eens een UNICA-congres zou organiseren in die zin door de officiële Nederlandse gedelegeerden beantwoord dat zij aan het NOVA-bestuur zouden voorstellen het congres 1964 in ons land te organiseren. Hoewel dit — als het NOVA-bestuur hierop positief reageert — een enorm zware taak voor de Nederlandse georganiseerde smalfilmerij zal betekenen, hopen wij van harte dat dit doorgang zal vinden: het peil en de goodwill van onze amateurfilmmerij zullen er gewis door versterkt worden; daarbij is de bevordering van de goede UNICA-gedachte — de gedachte van hechte internationale vriendschap tussen ALLE amateurfilmers — grote inspanning wel waard. In de UNICA-verslagen in dit nummer zult u hier en daar wel een kritisch woord aantreffen maar wij hopen dat u dit wel wilt wegdenken als u aan 'UNICA-in-totaal' denkt: 'UNICA-in-totaal' is een prachtig iets over het bestaan waarvan wij niet verheugd genoeg kunnen zijn.

Wij hebben gemeend in dit nummer van alle voor de wedstrijd ingezonden films een bondige bespreking te moeten geven. Dat heeft enkele kostbare pagina's gekost en wij kunnen ons voorstellen dat niet ALLE lezers in eerste aanleg die plaatsruimte goed besteed vinden. Aan hen die er zo over denken: vergeef ons! — maar onze gedachte dat minstens evenveel lezers wel eens graag een indruk willen krijgen van de onderwerpskeus en het technische peil van die amateurs die tot de beste der wereld gerekend kunnen worden, deed ons besluiten aan de FILMS van de UNICA zoveel aandacht te besteden. Naar wij hopen doen ook degenen die nu nog sceptisch tegenover deze redactionele beslissing staan tijdens het lezen van de verslagen, gedachten op die vruchtbaar voor eigen werk kunnen zijn. Hiermee zijn wij weer gekomen aan een stokpaardje van 'Smalfilm' en aan een kernpunt van de UNICA: alle amateurfilmers kunnen van gedachten en werk van alle amateurfilmers leren. Sta er voor open!

UNICA IN WENEN

Beim Heurigen in Grinzing begon het congres

Bij een echte 'Wiener Heurigen' — een jonge, zich gemakkelijk drinken latende, maar o zo ondeugende witte wijn — lieten de Oostenrijkse organisatoren het 'Wiener Kongress 1962' van de UNICA een aanvang nemen. Een bijzonder goede gedachte, want: was het niet de beste manier om een driehonderd congressisten van twintig verschillende nationaliteiten tegelijk én in een goed Weense sfeer te brengen én hen op deze wijze in de gelegenheid stellen op ongedwongen wijze met elkaar kennis te maken? Velen kenden elkaar natuurlijk al van vorige congressen — want het schijnt zo te zijn dat één UNICA-congres meemaken betekent alle UNICA-congressen meemaken! — maar in Wenen bleken er toch heel wat 'groenen' te zijn, aangetrokken door de naam van de stad welke toch een heel aparte klank heeft; het UNICA-congres was een prachtige aanleiding om een en ander te combineren. Zo waren er bijna twintig Nederlandse deelnemers in tegenstelling tot vorige congressen die slechts gefrequenteerd werden door één of twee echtparen; het UNICA-bestuur was over onze grote deelname bijzonder verheugd omdat Nederland in de UNICA-historie toch wel een aparte plaats inneemt. Goed: bij de broodmaaltijd smaakte de Heurigen opperbest, de tongen kwamen los, de vriendschappen werden vernieuwd en er werd al druk gefilmd, alles bij de in Grinzing gebruikelijke 'Schrammel-musik'. Een luisterrijk filmcongres was aangevangen.

Feestelijke opening, Prater en Gala-ontvangst door het Weens gemeentebestuur

De volgende dag, maandag de 20ste augustus, werd het XXIste UNICA-congres in het prachtige 'Haus der Industrie' officieel feestelijk geopend. Alle deelnemers werden hartelijk verwelkomd door UNICA-president Eugen Gary

Gruber, waarna op plechtige wijze de vlaggen van alle UNICA-landen werden ontrold, en de gebruikelijke, goede toespraken van verschillende UNICA-VIP's volgden. Men maakte daarbij ook kennis met iets dat het congres tot de

laatste snik zou begeleiden: het in twee andere talen vertalen van alle woorden die gesproken werden. De twee vrouwelijke tolken waren lieflijk genoeg en kweten zich op prachtige wijze van hun moeilijke taak, daar niet van, maar dat zulks enorm veel tijd nam, en ook nog wel eens tot misverstanden aanleiding gaf, laat zich gemakkelijk indenken.

Welke taal zou zich het beste als Europese taal lenen? Het is te hopen dat men daar gauw een beslissing over neemt en dat alle Europese kindertjes er vanaf hun eerste dag op de lagere school in onderwezen gaan worden, mogelijk dat wij dan dit grootste aller struikelblokken bij alle internationale manifestaties uit de weg ruimen!

Het middagbezoek aan het beroemde vermaakcentrum, het Wiener Prater, gaf een prachtige kijk op de enorme vuurkracht van het aanwezige filmcamerabest: zelfs de grootste azen onder de filmamateurs gaven een prachtige demonstratie 'tuinspuiten' weg, waaruit bleek dat deze bezigheid met de filmcamera onder sommige omstandigheden niet alleen geoorloofd is, maar ook een grote charme heeft! Ikzelf was een van de weinige — in het Prater haast ongepast — serieuze broeders zonder filmcamera, maar gelukkig kon ik mij met

scherpschutter Brusse meten op een van de haarzuivere buksen in een heerlijke schiettent; de kleurenfilms waarmee tientallen andere congresdeelnemers hun 'wapenen' geladen hadden, waren beslist duurder dan de kogeltjes waarmee wij ons elk een kleurige kunstbloemherinnering bij elkaar schoten!

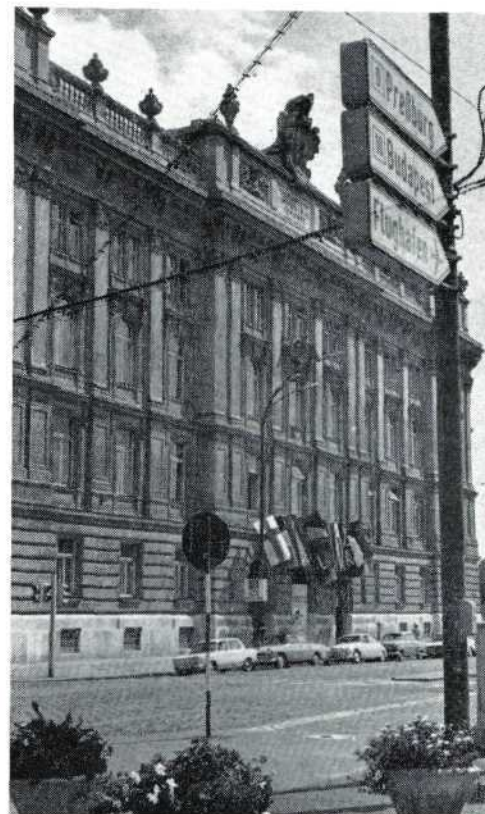
De avond bracht een welverzorgde ontvangst door het gemeentebestuur van Wenen in het prachtige Raadhuis. Een overdadig buffet, een keur aan fijne dranken bewees de enorme gastvrijheid welke Wenen aan zijn bezoekers bereidt. Terwijl de andere Nederlanders hierna vanaf een gezellig terras het oergenoeglijke Weense avondleven gingen beschouwen, begaf ik mij naar de twaalfde verdieping van een ultra-modern hotel om mijn taak aan te vangen die in de komende dagen verre van licht zou blijken te zijn: het lidmaatschap van de veertienkoppige internationale jury van de 24ste wedstrijd 'om de beste amateurfilms van de wereld'. Inmiddels waren deze maandag ook de gedelegeerdenvergaderingen begonnen waarvan onze Nederlandse afgevaardigde, de heer J. J. de Jong elders in dit nummer verslag uitbrengt.

De jurering

Gedurende de volgende drie dagen werden de 75 ingezonden films in openbare juryzittingen vertoond, waar tussendoor de jury nog extra vergaderde om te discussiëren en over de medailletoekenning te beslissen. Het werden me de daagjes wel! Drie dagen achter elkaar van 's morgens half acht tot 's nachts half één aandachtig films te moeten bekijken, een oordeel te moeten vel-

len en dat oordeel daarna in de polyglotte jury duidelijk te moeten maken — en soms ook hartstochtelijk te moeten verdedigen — betekent een hele kluit die wel het nodige van iemands uithoudingsvermogen vergt. En dan moet men zich de taak van de juryvoorzitter bij een dergelijke wedstrijd eens indenken! Voorzitter was ditmaal de bekende Antwerpse chirurg Dr. Jules de Wandeleer, voor wiens taak ik deze drie dagen een bewonderend ontzag ging koesteren. In elke jury zitten wel enige 'lastige elementen' die er prompt voor zorgen dat bij zo'n jurering de voorzitter af en toe de ineenstorting nabij raakt: in deze jury waren dat voornamelijk de Noor Per Ørmer — een fijne kerel, maar zeer veeleisend waar het de artistieke merites van de amateurfilm betreft —, de Zweed M. G. Livada — die juist dan verrassend uit de hoek kwam als niemand bevroedde dat dit stond te gebeuren, en — de waarheid gebiedt het me te zeggen — ook mijn persoon, niet omdat ik bepaald lastig wilde wezen, maar omdat mijn 'artistiek geweten' mij eenvoudig dwong stelling te nemen in enkele gevallen als bleek dat de meerderheid een bepaalde film m.i. of overwaardeerde (hetgeen nogal eens gebeurde als de film technisch briljant maar artistiek nietszeggend was), of onderwaardeerde (als men de artistieke kwaliteiten naar mijn gevoel niet voldoende had opgemerkt of de inhoud verkeerd interpreteerde). Ik zou dit nooit zo durven zeggen als er niet nog meerdere juryleden waren die van hetzelfde overtuigd waren zodat wij — een minderheid in het totaal — elkaar af en toe bij konden vallen.

Als ik straks aan de bespreking van de

Het 'Haus der Industrie' was een waardig congresgebouw

Bij de in Grinzing gebruikelijke 'Schrammel-musik' ...

... werd al druk gefilmd tijdens de 'Heurigen'

films toe ben, zal men wel merken om welke films het hier voornamelijk ging. Overigens kan men ervan op aan dat die films die een medaille verwierven stuk voor stuk bijzondere kwaliteiten hebben. In wezen is een jury van veertien leden van verschillende landsaard te groot, en biedt de wijze van afvaardiging te weinig zekerheid of het betreffende lid wel voldoende inzicht in het wezen der film heeft; maar dit schijnt altijd al het zwakke punt bij de UNICA-wedstrijden geweest te zijn: wie echter met een betere oplossing voor de draad komt, kan een genie genoemd worden!

In elk geval biedt de dit jaar voor het eerst gevolgde nieuwe werkwijze der jury al een grote verbetering. In het kort gezegd komt het hier op neer dat de juryleden afzonderlijk geen cijfers meer geven maar elk voor zich van alle films in elke categorie een rangvolg-orde maken, aan de hand waarvan zij elk een voorstel doen ter toekenning van de gouden, zilveren of bronzen medailles of eervolle vermeldingen. De meerderheid der suggesties en de discussie beslist uiteindelijk hoe een film bekroond wordt, als deze überhaupt voor bekroning in aanmerking komt. Dat het bij deze discussies nogal eens heet toeging laat zich gemakkelijk indenken. Het meest positieve punt van deze nieuwe werkwijze is wel dat er niet meer gesproken kan worden van 'de beste film', of 'de eerste, tweede of derde prijs' — een wijze van bekronen die natuurlijk altijd aanvechtbaar is omdat filmen nu eenmaal geen atletiek is, maar een anders gerichte, meer creatieve bezigheid vormt. Met elkaar wedijveren in prestatie is een menselijke deugd die ook de creatieven niet ont-siert, maar dezen moeten elkaar niet 'op punten' willen verslaan. Heeft men last van een dergelijke behoefte aan onderscheiding dan is het beter de film-beoefening de rug toe te keren.

Een woord van lof aan UNICA-comité-president Wilhelm Hermann, die deze nieuwe wijze van bekronen heeft uitgedacht en door heeft weten te zetten, is hier wel op zijn plaats. Nu alleen nog te streven naar een volkomen **juiste** toekenning van goud, zilver en brons. Mogelijk? Welnee, onmogelijk natuurlijk, laten we wel wezen!

De filmvertoningen

De filmvertoningen vonden plaats in de grote zaal van het 'Haus der Industrie' die hier uitstekend geschikt voor was. Het publiek zat in de zaal, de jury op het balkon. Geprojecteerd werd op een afstand van twintig meter, de breedte van het projectiebeeld bedroeg bij de 8 mm films 2,75 meter en bij de 16 mm films 3,50 meter. De 16 mm films werden geprojecteerd met twee Siemens-projectoren, de 8 mm gestripete films met een Agfa-Sonector en alle andere 8 mm

films met een projector welke was omgebouwd voor xenon-verlichting; de enorme lichtkracht hiervan was frappant: het projectiebeeld was minstens even lichtsterk als dat van de 16 mm film. Heel jammer was echter dat de kaderinrichting van deze machine een mankement vertoonde of niet goed bediend werd, waardoor de beeldstreep

De 16 mm projectie — 80% van de films waren 16 mm's! — verliep over het algemeen feilloos, hoewel zich soms in deze zaal de behoefte aan nog meer lichtsterkte dan de Siemens-projectoren al opleveren, deed gevoelen; een wens die ook waarschijnlijk slechts door xenon-verlichting vervuld kan worden. Gedurende de gehele projectie is slechts

Goede toespraken van UNICA-VIP's tijdens de feestelijke opening onder het portret van Keizer Franz Joseph in de grote zaal van het 'Haus der Industrie'.

zichtbaar werd: de presentatie van bijv. de Nederlandse film 'Potterie' van H. Otto was zodoende verre van ideaal, ook al doordat de randen van het beeldvenster allesbehalve een zuivere rechthoek vormden. Enfin, de zilveren medaille voor 'Potterie' en de vele aanvragen voor kopieën en vertoningen bewezen dat zowel de jury als het publiek de kwaliteiten, ondanks de slechte projectie, toch wel opgemerkt heeft.

Ook aan de geluidswaergave van de 8 mm's schortte zo nu en dan nog al wat, en ook dat was uiteraard bijzonder storend. Alles bij elkaar genomen was het enige echt goede van de 8 mm projectie de schitterende xenon-verlichting: om te onthouden voor Nederlandse amateur-film-evenementen!

twee keer filmbreuk voorgekomen, terwijl de jury-voorzitter bij één film de projectie liet stoppen omdat de inhoud — volgens de Oostenrijkse wet — niet aan de in de zaal aanwezige minder-jarigen vertoond mocht worden. Deze film is op een ander tijdstip hervertoond.

De films

In de drie categorieën tezamen werden in totaal 75 films gejureerd. De categorie 'Documentaire films' leverde weinig moeilijkheden op, behoudens dat het Zweedse jurylid bepaalde passages in de met goud bekroonde Franse film 'Suivez l'oeuf' sadistisch vond en als zodanig ontoelaatbaar. Hierover werd uiteindelijk gestemd; twee juryleden stemden

voor uitsluiting: de Zweed en ik — omdat ik zijn mening deelde. De film werd dus niet uitgesloten en kreeg een gouden medaille die voor de **filmische** kwaliteiten volkomen verdiend was.

In de categorie 'Speelfilms' was het de Joegoslavische film 'Zirkel' die de moeders van het publiek en van enkele juryleden zeer in beweging bracht. Het was deze film waarvan de voorzitter de projectie liet afbreken — terecht, omdat hij de verantwoordelijkheid droeg t.o.v. de Oostenrijkse wettelijke bepalingen. Het publiek, en een deel der juryleden, begreep dit uiteraard echter niet onmiddellijk, waardoor een enorm tumult ontstond, vooral ook omdat de inhoud van de film — waarop ik bij de bespreking terugkom — op velen grote indruk gemaakt had. De projecties werden tien minuten opgeschort, en nog nooit van mijn leven heb ik driehonderd mensen in twintig verschillende talen zo enorm heftig en zo luid en zo door elkaar een film horen bespreken. Het was tenslotte UNICA-president Eugen Gary Gruber die met een tactisch woord olie op de golven wierp. De film werd 's avonds laat hervertoond en kreeg in de einduitslag een eervolle vermelding toegekend; waarmee een groot gedeelte van het publiek en enkele juryleden die de film **goud** waard achtten, zeer teleurgesteld werden.

De categorie 'Genrefilms' leverde de grootste moeilijkheden op — overigens geen wonder want welke films zijn moeilijker te beoordelen dan genrefilms?

Toch kwamen hier wel heel merkwaardige beoordelingen uit de bus waartegen enkele juryleden — onder wie ik — zich heftig verzetten omdat hun 'artistieke geweten' dergelijke beoordelingen eenvoudigweg niet kon verwerken. De Noor Per Ørmer wilde voor de medailletoekenning in deze categorie geen verantwoordelijkheid dragen en trad uit de jury — en als ik zo oud en zo bekend geweest was als hij had ik hem misschien wel gevolgd. Uiteindelijk werd in deze categorie slechts één gouden medaille toegekend. De winnaar zal er gelukkig mee zijn! Zeer ongelukkig was de jury omdat er beslist te weinig tijd voor discussie bleek te zijn. Was die er wel geweest dan waren er door samenspraak waarschijnlijk minder moeilijkheden gerezen. Tenslotte werd door de gezamenlijke juryleden een dringend verzoek aan het UNICA-bestuur gericht om er toch vooral voor te zorgen dat er in het vervolg meer tijd voor de jury werd is.

Een tocht om tot rust te komen: Wienerwald en Burgenland

Op de vrijdag na de filmvertoningen stapten alle congresdeelnemers in een tiental autobussen om een grote tocht door het beroemde Wienerwald — met

Een deel van het beroemde Operaballet van Wenen opende op sprookjesachtige wijze een sprookjesachtig bal

een prachtige loofhoutbegroeiing op de hellingen der lage bergen — en het Burgenland — een vruchtbaar laagland aan de voet van de Oostenrijkse Alpen — te maken. De tocht werd 'door schitterend weer begunstigd' zoals dat heet. Uiteraard werd gestopt bij 'bezienswaardigheden', waar men elkaar prompt bijna niet meer kon verstaan vanwege het geronk en geratel der ontelbare filmcamera's.

De lunch werd gebruikt in de 'Kurstadt' Baden, waar de Alpen ophouden, en waar Beethoven en Mozart tot hun grootste scheppingen kwamen. Het was jammer dat deze lunch ontsierd werd door onbeschaafd gedrag van een aantal Franse echtparen die ontevreden waren over hun tafelschikking. Voor de congresorganisatoren — die werkelijk alle moeite gedaan hadden om het iedereen zo goed mogelijk naar de zin te maken — moet dit heel bedroevend geweest zijn.

Vervolgens ging het het Burgenland in: een heel apart stuk Europa. Het is al wijn- en graanbouw, welvarend vee en vruchtbaarheid daar, terwijl de boerendorpen gekenmerkt worden door een heel eigen landelijke bouw- en beschilderingswijze der huizen en de overal aanwezige troepen witte tamme ganzen. Het is niet verwonderlijk dat beeldende kunstenaars graag dit Burgenland als woon- en werkoord uitkiezen. De laagvlakte van het Burgenland wordt onderbroken door de keten van het lage Lei-

tha-gebergte met de provinciehoofdstad Eisenstadt, waar de componist Joseph Haydn leefde.

Een heel bijzondere belevenis voor alle deelnemers was de 'Römersteinbruch', een kalk-zandsteengroeve waar elke beeldhouwer die dit wil gratis de beschikking kan krijgen over een stuk steen hetwelk hij naar goeddunken in de groeve in een beeld kan transformeren. Door de vele beeldhouwwerken die in de groeve staan (er worden er voor en na ook heel wat van verkocht!), en doordat er altijd beeldhouwers van verschillende nationaliteit aan het werk zijn heeft deze 'Römersteinbruch' een heel aparte sfeer. De steengroeve, een tiental kilometers van het IJzeren Gordijn verwijderd, wil mede een permanente demonstratie tegen de on-vrijheid achter dat IJzeren Gordijn zijn.

Na het Leitha-gebergte begint de Puszta, het 'Hongaarse' steppenlandschap waarin — tegen het IJzeren Gordijn — Europa's grootste steppenmeer, de om zijn vogelrijkdom beroemde Neusiedlersee ligt. Met het zien van dit meer, waarvan de roem altijd al op mijn (vogelaars-) verbeelding gewerkt had, ging een door mij reeds lang gekoesterde wens in vervulling. Het was tijdens dit uur oponthoud aan de oevers van het meer, terwijl de zon al aan het ondergaan was, terwijl de congresdeelnemers in alle vrolijkheid aan het wijnproeven waren, en terwijl op enkele honderden meters afstand de wachttorens van het

IJzeren Gordijn onheilspellend uit het moeras omhoog staken, dat ik voor de eerste en enige maal tijdens dit congres mijn filmcamera in werking stelde. Geluk moet men hebben: een voor de nachtelijke vangst juist uitvarende visser leverde enkele sfeervolle shots op die prachtig passen in de kleurenfilm 'Vissen in Europa' waaraan ik bezig ben; shots die anders met de meest volmaakte regie nauwelijks zó te verwezenlijken waren geweest!

Na een blik op de macabere, ondermijnde, en zwaar bewaakte prikkeldraadversperring aan de Hongaarse grens ging het naar de roofridderburcht 'Forchtenstein', waar ons bij kaarslicht en zigeunermuziek een luisterrijke 'roofriddermaaltijd' opgediend werd. Helaas meende de reeds genoemde groep Franse echtparen hun uiterst onbeschaamde gedrag te moeten continueren, wat een smet op deze mooie dag wierp, wat een belediging tegenover de congresorganisatoren was en wat een ander, beschaafde deel der Franse delegatie het schaamrood op de kaken bracht.

Wiener Ballnacht

De volgende dag bracht, naast de slotzitting van de jury, het slotbanket met bal in 'Palais Auersperg', één der mooiste en qua inrichting rijkste paleizen van Wenen. Een deel van het beroemde Operaballet van Wenen opende op sprookjesachtige wijze een sprookjesachtig bal. Avondtoiletten schitterden terwijl het goede orkest de ene Weense wals na de andere Argentijnse tango ten gehore bracht. Een luisterrijke avond onder de mooiste denkbare kristallen kronen; het was briljant.

Prijsuitreiking en slotzitting

De daaropvolgende zondag werden in het congresgebouw de prijzen uitgereikt aan de vele gelukkige winnaars, benevens de bokalen voor bijzondere prestaties: de 'Grand Prix de l'UNICA' voor

Slotbanket in het 'Palais Auersperg'

de beste plaats in het landenklassement aan Oostenrijk, de 'Gran Premio d'Italia' voor de tweede plaats aan België, de 'Coupe Fedic' voor de derde plaats aan Frankrijk, de 'Coupe Marechal' voor de vrolijkste film aan de makers van de Zwitserse film 'Notlandung', de 'Coupe de l'Esperance' voor het land dat de beste verwachtingen voor de toekomst wekt aan Denemarken, de 'Coupe Battistella' voor het meest originele scenario aan de Spaanse film 'Les Pommés et Nous' en de 'Coupe Tchecoslovaque' voor de film die het meest bijdraagt tot de broederschap tussen de volkeren aan de Argentijnse film 'Die Strasse erwacht'. De mededeling van het Oostenrijkse organisatiecomité dat de gouden medailles niet verguld, maar van zuiver goud waren (Maria-Theresiathalers) verwekte stormachtig applaus voor dit prachtige gebaar.

Tenslotte werden de nieuw ingestelde gouden UNICA-spelden aan een drietal verdienstelijke UNICA-voorvechters voor het eerst uitgereikt: aan de vroegere UNICA-president Ernst Weissenberger (Zwitserland), aan de Argentijn Emilio Werner, die reeds gedurende vijftien jaar bij elk UNICA-congres naar Europa overkomt, en aan Delmirio de Caralt, die sinds 1932 alle UNICA-congressen als vertegenwoordiger van Spanje heeft bijgewoond. Tot UNICA-president voor het komende jaar werd de heer René Davy uit Denemarken benoemd.

Het landenklassement bleek er als volgt uit te zien: 1. Oostenrijk; 2. België; 3. Frankrijk; 4. Zwitserland; 5. West-Duitsland; 6. Spanje; 7. Denemarken; 8. Nederland; 9. Noorwegen; 10. Finland; 11. Groot-Brittannië; 12. Argentinië; 13. Italië; 14. Polen; 15. Zweden; 16. Portugal. Aan de wedstrijden namen eveneens deel: Tsjecho-Slowakije, Luxemburg en Joegoslavië.

Nederland is dus t.o.v. de vorige wedstrijd enkele plaatsen in het klassement gestegen, en persoonlijk geloof ik dat het niet zo moeilijk hoeft te zijn om nog aanmerkelijk hoger op die ladder te klimmen. Het zou wel leuk zijn natuurlijk, omdat zo iets vanzelf invloed moet uitoefenen op het gemiddelde algemene peil van de amateurfilm in ons land.

Met het plechtig binnenhalen van de vlaggen en het spelen van alle volksliederen van de deelnemende naties werd dit grootse 21ste UNICA-congres op stijlvolle wijze besloten. Daarna was het bij het afscheidnemen tot ziens, volgend jaar in Kopenhagen! Ik hoop dat er dan nog meer Nederlanders bij zullen zijn dan in Wenen: zij zullen geen spijt van hun komst hebben want de UNICA-sfeer van internationale vriendschap tussen alle amateurfilmers is heel bijzonder en hartverwarmend. De UNICA-gedachte is ieders steun waard.

JAN VEENHUYSEN